

Janusz Marszalec

Polskie Państwo Podziemne. Ciągłość i trwanie

Teksty o Polskim Państwie Podziemnym zwyczajowo zaczyna się od podkreślenia wyjątkowości tego tworu, budowanego w konspiracji już od września 1939 r. Słusznie nazywa się go fenomenem na skalę światową. Forma przyjętych rozwiązań formalno-prawnych, organizacyjnych i ideowych była zaskakująco spójna i oryginalna. Kilkuletni burzliwy rozwój Państwa Podziemnego, a w 1944 i 1945 r. jego tragiczny finał, nie zamknęły sprawy Armii Krajowej i innych agend Polski podziemnej. Pozostali ludzie, resztki struktur, a gdy ich zabrakło, legenda inspirująca następne pokolenia. Są to zjawiska z gatunku tych, które trwają latami, czasami w uśpieniu, mimo pozornego zamknięcia teatru zdarzeń. Stało się tak wbrew komunistom, którzy likwidując przy pomocy wojsk sowieckich Państwo Podziemne, liczyli na ostateczne i szybkie rozwiązanie problemu opozycji. Jak się okazało, nie była to tylko „opozycja” formalna, ale przede wszystkim głęboka formacja ideowa, która przez lata pozostawała inspiracją dla wszystkich opierających się komunistycznemu totalitaryzmowi.

Niniejszy artykuł nie rości sobie pretensji do poruszenia wszystkich wątków związanych z bogatą historią Państwa Podziemnego. Nie będzie też kolejną próbą syntetycznego ujęcia tematu. Chciałbym zwrócić uwagę na kilka, moim zdaniem ważnych spraw, które w dotychczasowej refleksji nie były zbyt silnie eksponowane. Chodzi tu o trwanie Państwa Podziemnego pod względem strukturalnym po 1945 r., także w sensie ideowym przez cały okres PRL. Punktem dojścia będzie określenie najpilniejszych postulatów badawczych na najbliższe lata.

Stan badań

Pojęcie „Polskie Państwo Podziemne” pojawiło się po raz pierwszy 24 grudnia 1943 r. na łamach londyńskiej „Polski Walczącej”. Do powszechnego obiegu wprowadził je emisariusz z Polski, Jan Karski-Kozielewski. W Polsce zaczęło się pojawiać od momentu użycia go przez „Biuletyn Informacyjny” 13 stycznia 1944 r. W gruncie rzeczy termin ten w okresie okupacji używany był sporadycznie. Częściej mówiło się i pisało o „Polsce podziemnej” czy o „Polsce Walczącej”. Wszystkie te określenia zawsze oznaczały wysiłek wojskowo-organizacyjny Armii Krajowej, Delegatury Rządu na Kraj i formacji z nimi scalonych i współpracujących. Poza tymi pojęciami znalazły się Polska Partia Robotnicza i Armia Ludowa.

Po wojnie pojęcie Państwa Podziemnego usunięto z języka nauki, ale też z powszechnego użytku. O AK i innych formacjach Polski podziemnej mówiło się, jak

zauważa Grzegorz Górski, jedynie w więziennych kazamatach i na salach rozpraw sądowych¹. Sytuacja zmieniła się po przełomie październikowym w 1956 r. Pierwszą definicję Polskiego Państwa Podziemnego dali oficerowie AK: Ludwik Muzyczka i Kazimierz Pluta-Czachowski na łamach „Tygodnika Powszechnego”². Na emigracji fakt jego istnienia wyraźnie eksponowali we wspomnieniach Stefan Korboński³, Stanisław Kauzik⁴ i Józef Garliński⁵. Kwestia konstytucyjnej ciągłości państwa pod okupacjami sowiecką i niemiecką pojawia się też w trzecim tomie *Polskich Sił Zbrojnych*⁶.

Po latach zakazu głośnego mówienia refleksję nad fenomenem tajnego państwa posunął o krok milowy artykuł Jana Szczepańskiego *Niektóre aspekty funkcjonowania Państwa Podziemnego* (1982 r.)⁷. Na trwale wprowadził on do języka historiografii termin „Państwo Podziemne”. Stał się też impulsem do dalszych rozważań. Podjęli je Tomasz Strzembosz i Stanisław Salmonowicz. Pierwszy z nich w *Refleksjach o Polsce i podziemiu 1939–1945* przedstawił wizję konspiracji rozwijającej się na mocnym gruncie wartości patriotycznych⁸. Tak jak Szczepański, uznał on legalizm rozwiązań ustrojowych za najwyraźniejszy rys Państwa Podziemnego, ale jednocześnie podkreślał humanistyczny aspekt struktur konspiracyjnych. Definicja Państwa Podziemnego, zaproponowana wtedy przez Strzembosza, a rozwinięta w drugiej jego książce (*Rzeczpospolita Podziemna*⁹), świadczy o humanistycznym podejściu do analizowanego zagadnienia. Jego szkice są analizą postaw i wyborów obywateli. Strzembosz nie boi się ocen z pogranicza socjologii i publicystyki historycznej. Jego perspektywa to perspektywa wartości i moralnego wyboru obywateli państwa pod okupacją. Struktury i sprawy formalno-prawne są na drugim planie.

Inny wybitny znawca tematyki, historyk i prawnik z Uniwersytetu Mikołaja Kopernika w Toruniu, Stanisław Salmonowicz, w swych rozważaniach eksponuje aspekt formalno-prawny funkcjonowania Państwa Podziemnego, choć docenia również wagę zagadnień społecznych. Czyni to w wydanej w 1994 r. książce *Polskie Państwo Podziemne. Z dziejów walki cywilnej 1939–1945*¹⁰ oraz w dwóch artykułach zamieszczonych w książkach będących próbą podsumowania działalności Polski podziemnej. Mowa tu o *Polskim Państwie Podziemnym. Polish*

¹ G. Górski, *Administracja Polski Podziemnej w latach 1939–1945. Studium historyczno-prawne*, Toruń 1995, s. VIII. Tam zob. omówienie literatury.

² L. Muzyczka, K. Pluta-Czachowski, *Prawda i nieprawda o Armii Krajowej*, „Tygodnik Powszechny” 1957, nr 24.

³ S. Korboński, *Polskie Państwo Podziemne. Przewodnik po Podziemiu z lat 1939–1945*, Paryż 1975.

⁴ S. Dołęga-Modrzewski, *Polskie Państwo Podziemne*, Londyn 1957.

⁵ J. Garliński, *The Polish Underground State*, „The Journal of Contemporary History” 1975, nr 3.

⁶ *Polskie Siły Zbrojne w II wojnie światowej*, t. 3: *Armia Krajowa*, Londyn 1950.

⁷ J. Szczepański, *Niektóre aspekty funkcjonowania Państwa Podziemnego*, „Dzieje Najnowsze” 1982, nr 1–4, s. 125–137.

⁸ T. Strzembosz, *Refleksje o Polsce i podziemiu 1939–1945*, Warszawa 1990.

⁹ *Idem*, *Rzeczpospolita Podziemna. Społeczeństwo polskie a państwo podziemne 1939–1945*, Warszawa 2000.

¹⁰ S. Salmonowicz, *Polskie Państwo Podziemne. Z dziejów walki cywilnej 1939–1945*, Warszawa 1994.

*Underground State*¹¹ i *Armii Krajowej*¹². Godna zauważenia jest zwłaszcza ta pierwsza, gdyż udało się w niej podsumować wyniki badań i stworzyć syntetyczny, całościowy obraz funkcjonowania Państwa Podziemnego. Jej wielkim walorem jest to, że zawiera aneks w języku angielskim, będącym tłumaczeniem wersji polskiej.

Z badań regionalnych warta zauważenia jest publikacja Fundacji Archiwum Pomorskie AK *Polskie Państwo Podziemne na Pomorzu*¹³. Jest to jedyna chyba w skali kraju pozycja, która syntetycznie omawia zagadnienie funkcjonowania tajnego państwa poza warszawskim centrum konspiracji. Jej autorami są między innymi torunianie: Stanisław Salmonowicz i Grzegorz Górski, oraz gdańscy znawcy tematyki: Bogdan Chrzanowski i Andrzej Gąsiorowski.

Nie ma sensu omawiać tutaj całej obszernej literatury przedmiotu, dotyczącej zagadnień szczegółowych. Nie sposób jednak pominąć prac Grzegorza Górskiego¹⁴ i Waldemara Grabowskiego¹⁵ definiujących istotę legalizmu polskiej państwowości pod okupacjami, biografii Stefana Roweckiego „Grota” – pióra Tomasza Szaroty, a także słowników Andrzeja K. Kunerta o konspiracji warszawskiej oraz Grzegorza Mazura i Jerzego Węgińskiego o konspiracji lwowskiej¹⁶. Konspirację wojenną i powojenną omawia też ostatnio wydana *Konspiracja i opór społeczny w Polsce 1944–1956. Słownik biograficzny*¹⁷. Trzeba zaznaczyć, że historycy Polski Walczącej skupiali się do tej pory głównie na odtwarzaniu struktur, akcji zbrojnych. Postulowane przez Stanisława Salmonowicza badania społeczne, dotyczące zagadnień postaw i mentalności, są od lat zaniedbane¹⁸; wyjątkiem jest praca Szaroty poświęcona życiu codziennemu pod okupacją niemiecką¹⁹.

Czas powstania, obszar, obrzeża i konkurencji

Państwo Podziemne jako kontynuacja II Rzeczypospolitej kształtowało się etapami. Jego początki sięgają września 1939 r., ale jednocześnie musimy zdawać sobie sprawę z tego, że w osobach oficerów czy emisariuszy Służby Zwycięstwu Polski „wkraczało” ono na różne terytoria kraju w różnym czasie. Z punktu widzenia prawniczego nie ma to jednak żadnego znaczenia, gdyż terytorium, na którym nie było struktur SZP, nadal było terytorium polskim, choć okupowanym. Ustalenie, kiedy tak naprawdę zaczyna się Państwo Podziemne, jest ważne jedynie z punktu widzenia poznawczego. Na przykład na Pomorzu jego

¹¹ S. Salmonowicz, M. Ney-Krwawicz, G. Górski, *Polskie Państwo Podziemne. Polish Underground State*, Warszawa 1999.

¹² *Armia Krajowa. Szkice z dziejów Sił Zbrojnych Polskiego Państwa Podziemnego*, red. K. Komorowski, Warszawa 2001.

¹³ *Polskie Państwo Podziemne na Pomorzu 1939–1945*, red. G. Górski, Toruń 1999.

¹⁴ G. Górski, *op. cit.*

¹⁵ W. Grabowski, *Delegatura Rządu Rzeczypospolitej Polskiej na Kraj 1940–1945*, Warszawa 1995.

¹⁶ T. Szarota, *Stefan Rowecki*, Warszawa 1983; A.K. Kunert, *Słownik biograficzny konspiracji warszawskiej 1939–1944*, t. 1–3, Warszawa 1987–1994; G. Mazur, J. Węgiński, *Konspiracja lwowska 1939–1944, Słownik biograficzny*, Kraków 1997.

¹⁷ *Konspiracja i opór społeczny w Polsce 1944–1956. Słownik biograficzny*, t. 1, red. T. Balbus i inni, Kraków–Warszawa–Wrocław 2002.

¹⁸ S. Salmonowicz, *Patologie społeczne okresu okupacji hitlerowskiej*, „Czasy Nowożytne” 1997, t. 3, s. 21–36.

¹⁹ T. Szarota, *Okupowanej Warszawy dzień powszedni. Studium historyczne*, Warszawa 1973.

symbolicznym początkiem może być przybycie w początkach stycznia 1940 r. kpt. Józefa Chylińskiego (używał między innymi pseudonimów „Andrzej”, „Bolesław”, „Kamień”, „Wicher”), p.o. szefa sztabu Okręgu Pomorskiego Związku Walki Zbrojnej²⁰. Rozpoczął on wiązanie sieci konspiracyjnej, opierając się na ogniwach lokalnych organizacji, takich jak „Grunwald”²¹, Szare Szeregi, Związek Jaszczurczy²². Na Wileńszczyznę Państwo Podziemne weszło wraz z przysłanymi tam z Warszawy oficerami SZP na czele z ppłk. Nikodemem Sulikiem („Karol Sarnowski”, „Karol Jodko” i „Ladyna”). Zadaniem ich było skonsolidowanie tamtejszego podziemia oraz zbudowanie lokalnej komendy SZP na bazie licznych organizacji wileńskich: między innymi Kół Pułkowych, Związku Wolnych Polaków i Komisariatu Rządu.

Na pozostałych terenach proces tworzenia państwa przebiegał podobnie. Okresem inkubacji zawsze były pierwsze miesiące wojny, kiedy to masowo powstawały struktury różnych lokalnych i ponadlokalnych grup konspiracyjnych. W jeden państwowy nurt jednoczył je jakiś „Sarnowski” czy „Andrzej”, który powoływał się na pełnomocnictwa Naczelnego Wodza, żądając bezwzględного posłuchu. Nie miał on za sobą ani realnych możliwości wymuszenia karność, ani autorytetu osobistego, gdyż nie był „swojakiem”. Miejscowym musiało wystarczyć to, że był przedstawicielem konstytucyjnej władzy. Niekiedy decydowano się wybrać na dowódców osoby znane w lokalnych społecznościach, co pomagało w zdynamizowaniu rozwoju organizacji, ale zawsze utrudniało utrzymanie ścisłej konspiracji.

Apogeum Państwa Podziemnego to rok 1944, kiedy powstaje podziemny parlament – Rada Jedności Narodowej, a na wyzwolonych przez partyzantów skrawkach Polski wschodniej, ale również centralnej (w tym w Warszawie), ujawniają się jego struktury. Są to sprawy dobrze znane i szeroko opisywane. Ważniejsze będzie więc uświadomienie sobie, że tradycyjna definicja terytorium państwowego w przypadku Polski Podziemnej nie opisuje w pełni jego istoty. Definiując obszar Państwa Podziemnego, musimy mówić nie tylko o terytorium II Rzeczypospolitej, ale także o tych wszystkich miejscach w okupowanej Europie, gdzie działało ono w sposób tajny i zorganizowany. Mamy więc Podokręg Kowieński AK (od 1944 r. Inspektorat „E” Okręgu Wileńskiego), ważne ekspozytury wywiadu w przemysłowych rejonach Niemiec czy struktury AK na Węgrzech i w Berlinie. Zupełnie zadziwiającym zjawiskiem jest konspiracja w obozie oświęcimskim. Tam oto, w jednym z najstraszniejszych miejsc okupowanej Polski, gdzie każdy metr kwadratowy był pod całkowitą władzą Niemców, organizuje się opór i samopomoc pod przywództwem „emisariusza” – Witolda Pileckiego i gotowych na wszystko obywateli-więźniów. Państwo Podziemne wkroczyło więc do zamkniętych zon, do gett i do więzień. Z tymi ostatnimi kontakt

²⁰ Pierwszy emisariusz Komendy Głównej SZP przybył z Warszawy być może już w październiku 1939 r. Związek Okręgowej Komendy SZP powstał prawdopodobnie na początku listopada 1939 r., ale nie odniósł on sukcesów w konsolidacji zatomizowanego pomorskiego podziemia. Zob. K. Komorowski, *Armia Krajowa na Pomorzu* [w:] *Armia Krajowa. Rozwój organizacyjny*, red. K. Komorowski, Warszawa 1996, s. 360.

²¹ Organizacja powstała na bazie przedwojennej sieci dywersji pozafrontowej – zob. A. Gąsiorowski, *Początki konspiracji – jak powstało Państwo Podziemne na Pomorzu* [w:] *Polskie Państwo Podziemne na Pomorzu...*, s. 43–45.

²² B. Chrzanowski, *Rozwój organizacyjny ZWZ-AK* [w:] *ibidem*, s. 57.

utrzymywali pracownicy referatów więziennych kontrwywiadu AK i różne inne formacje podziemne. Jednym z najwspanialszych objawów solidarności i odpowiedzialności za obywateli tajnego państwa było odbijanie aresztowanych przyjaciół i współziomków. Akcji tych było w skali kraju kilkaset, jeśli nie więcej. Wszystkie one dowodzą, że podstawowa, opiekuńcza funkcja państwa realizowała się w ideale Polski Walczącej.

Jednocześnie nie można zapominać, że tempo formowania się oraz aktywność Państwa Podziemnego były uzależnione od specyfiki terenu i natężenia terroru okupantów. Inne były formy działania, oporu czy walki na Pomorzu i pozostałych ziemiach włączonych do Rzeszy, inne w Generalnym Gubernatorstwie, a jeszcze inne na Wschodzie. Zasadnicze różnice dotyczyły również okupacji niemieckiej i sowieckiej. Wszędzie jednak, nawet na obszarach najbardziej sterroryzowanych i „wyczyszczonych” z polskiego żywiołu, struktury konspiracyjne trwały i rozbudowywały się. Na Wschodzie od razu uwidoczniła się przewaga czynnika wojskowego nad cywilnym. To właśnie Armia Krajowa, a nie konspiracja cywilna w postaci Delegatury Rządu, była najwyraźniejszym znakiem polskiej państwowości. Dodajmy, że oddziały partyzanckie AK wypełniały również ważne społecznie zadania opiekuńcze. To u dowódcy polowego rozstrzygano niejednokrotnie spory sąsiedzkie, radzono się i szukano opieki przed bandami rabunkowymi.

Na terytorium Państwa Podziemnego funkcjonowały stronnictwa polityczne oraz środowiska społeczne tworzące jego autentyczne zaplecze. Na obrzeżach formowały się grupy niezadowolonych, którzy ustawiali się w opozycji do ZWZ-AK i delegatury, wysuwając między innymi zarzut sanacyjnego ich oblicza. Państwo Podziemne miało też silnych konkurentów – antagonistów próbujących stworzyć niezależne „struktury” państwowe. Byli też wrogowie, nieliczący się z polską racją stanu.

Działania władz Polskiego Państwa Podziemnego zmierzały w kierunku zjednoczenia wszystkich organizacji militarnych, stronnictw politycznych i różnych inicjatyw społecznych w celu podporządkowania ich pracy państwowej. 8 lutego 1940 r. komendant główny ZWZ gen. Kazimierz Sosnkowski i Naczelny Wódz gen. Władysław Sikorski podpisali rozkaz: „Obywatelowi Rakoniowi, jako wyznaczonemu przeze mnie komendantowi okupacji niemieckiej, mają się podporządkować w myśl Instrukcji nr 2 wszystkie istniejące na terenie organizacji wojskowe”²³. Podporządkowania komendom ZWZ zażądano również od organizacji działających pod okupacją sowiecką. O ile mniejsze formacje, w liczbie co najmniej kilkaset, w naturalny sposób zostały wchłonięte, o tyle większe długo aspirowały do niezależności. Dlatego też akcja scaleniowa wbrew polskiej racji stanu nigdy nie została doprowadzona do końca. Nie udało się na przykład w pełni sfinalizować umowy podpisanej wiosną 1943 r. z Batalionami Chłopskimi. Poza strukturami podziemnego wojska pozostała więc część organizacji wojskowej „Rocha”, jednego z filarów politycznych Państwa Podziemnego. Ten partykularyzm nie był jednak, jak się okazało, zabójczy dla idei zjednoczonego podziemnego państwa, gdyż mimo eksponowanej niezależności panowała zgoda co do spraw podstawowych.

²³ *Armia Krajowa w dokumentach*, t. 1: wrzesień 1939–czerwiec 1941, Londyn 1970, s. 132.

Jeszcze trudniejsze i burzliwsze były dzieje prób scalenia formacji zbrojnych obozu narodowego. Umowa scaleniowa weszła w życie w 1942 r. Zakładała ona włączenie do Armii Krajowej na zasadzie autonomii Narodowej Organizacji Wojskowej. Decyzji tej nie uznała jednak część działaczy narodowych, którzy rozpoczęli budowanie Narodowych Sił Zbrojnych. Pozostawały one poza strukturami Polskiego Państwa Podziemnego, przypisując sobie miano polskiej armii narodowej. Liczyła ona wiosną 1944 r. około 65 tys. żołnierzy. Do tego trzeba dodać zaplecze cywilne, tworzące Służbę Cywilną Narodu. Były to konkurencyjne dla Delegatury Rządu dobrze przygotowane struktury mające zorganizować administrację w kraju. Mimo istnienia wielu barier między AK a NSZ nigdy nie zaniedbano kontaktów na szczeblu dowództw, była też współpraca na poziomie niższym. NSZ i Departament Spraw Wewnętrznych Delegatury Rządu na Kraj współpracowały również na płaszczyźnie wywiadu antykomunistycznego, zwróconego przeciwko ekspozytorem NKWD w Polsce oraz strukturom PPR-AL²⁴. Ponadto w pewnym okresie NSZ deklarowały udział w powstaniu zbrojnym we współdziałaniu z aliantami, Polskimi Siłami Zbrojnymi i Armią Krajową. Wcześniej na polu dywersyjno-organizacyjnym z ZWZ-AK współpracowały Związek Jaszczurczy i „Pobudka” Witolda Rothenburg-Rościszewskiego²⁵.

Ostatecznie długotrwałe rozmowy NSZ-AK zaowocowały podpisaniem kolejnej umowy wiosną 1944 r. I tym razem została ona storpedowana przez dużą część obozu narodowego. Ważne jest jednak to, że mimo własnych ambicji obóz narodowy nie postawił się w roli wrogów Państwa Podziemnego, gdyż uznawał konstytucyjną ciągłość państwa, a w sytuacji ekstremalnej, jaką był wybuch powstania warszawskiego, lojalnie podporządkował się akowskiemu dowództwu wojskowemu, rezygnując nawet ze sprawowania w stosunku do swoich żołnierzy władzy sądowniczej. Oddziały NSZ pozostały karne do końca walk w Warszawie. Inaczej było z AL, która mimo uznania taktycznego zwierzchnictwa dowódcy powstania zachowała skłonność do niesubordynacji²⁶.

Poza strukturami Państwa Podziemnego były też środowiska skupione wokół Organizacji Polskiej ONR. Podejrzewane o bezwzględne dążenie do przewrotu narodowego i przejęcia władzy, były w podziemiu izolowane. Przywódcom Organizacji Polskiej ONR nie pozostało więc nic innego, jak połączyć się z rozłamowcami z SN-NOW, tworząc z nimi NSZ. Ważne podkreślenia jest to, że wszystkie organizacje narodowe dążyły do „legalizacji” swoich agend w ramach

²⁴ K. Komorowski, *Polityka i walka. Konspiracja zbrojna ruchu narodowego 1939–1945*, Warszawa 2000, s. 446.

²⁵ O współpracy Delegatury Rządu na Kraj ze Związkiem Jaszczurczym zob. B. Chrzanowski, *Związek Jaszczurczy i Narodowe Siły Zbrojne na Pomorzu*, Toruń 1997, s. 23. O współpracy „Pobudki” i Związku Odwetu zob. T. Strzembosz, *Rzeczpospolita...*, s. 219.

²⁶ Oddziały AL wbrew rozkazom porzuciły na początku sierpnia bronione pozycje przy placu Zamkowym, a w końcowym okresie walk o Starówkę samowolnie ewakuowały się na Żoliborz, w ostatniej chwili powiadamiając sąsiednią jednostkę o opuszczeniu barykady. Przyczyną tej decyzji był poważny kryzys moralny dowódców, który objawił się ze wzmożoną siłą po zbombardowaniu kwatery dowództwa AL przy ulicy Freta. Dezerccje dotyczyły również pododdziałów AK, nigdy jednak decyzje o ucieczce z linii nie zapadały wśród aktywny partyjnego, jak to miało miejsce w PPR. Zob. J. Marszalec, *Ochrona porządku i bezpieczeństwa publicznego w powstaniu warszawskim*, Warszawa 1999, s. 202–204.

Polskiego Państwa Podziemnego, aby uzyskać akceptację władz na emigracji. Nie bez znaczenia była też chęć otrzymania subwencji finansowych i rozszerzenia kontaktów w terenie, co zawsze było konsekwencją porozumienia. Ambitny przywódca Konfederacji Narodu wywodzącej się z ONR „Falangi”, Bolesław Piasecki, wprowadził do AK nieliczne, choć bardzo dynamiczne Uderzeniowe Bataliony Kadrowe²⁷.

Proces „legalizowania” się innych, antagonistycznych wobec Państwa Podziemnego stronnictw i ich formacji wojskowych nie był pozbawiony cech prywaty. I tu, podobnie jak w środowisku narodowym, objawiały się chore ambicje i osobiste niechęci. Było tak na przykładzie Stefana Witkowskiego „Doktora”, „Inżyniera”, energicznego twórcy „Muszkietierów”, pręźnie rozwijającej się organizacji wywiadowczej. Wykorzystując swoje kontakty z osobami zbliżonymi do Abwehry, przerzucił za linię frontu emisariuszy do sztabu gen. Władysława Andersa w Rosji. Jego celem było zapewne uzyskanie niezależności od AK. Starania te zakończyły się fiaskiem, podobnie jak próba bezpośredniego związania się z Intelligence Service. Ostatecznie kadry „Muszkietierów” wbrew woli swego dowódcy zasilily agendy Oddziału II KG AK. Witkowski na mocy wyroku Wojtkowego Sądu Specjalnego został zlikwidowany.

Bywało jednak również i tak, że niektóre z formacji czy ugrupowań politycznych do końca okupacji orbitowały wokół Państwa Podziemnego, nie wchodząc w jego skład. Taką rolę odegrał na przykład Korpus Bezpieczeństwa, formacja zbrojna o wyjątkowych ambicjach (przywódcy KB powoływali się na pełnomocnictwa gen. Władysława Sikorskiego, których ten nie udzielił im w formie przez nich ogłoszonej). Ostatecznie zbliżyli się oni do PPR (AL) i radykalnych secesjonistów z PPS – Robotniczej Partii Polskich Socjalistów i jej formacji zbrojnej – Polskiej Armii Ludowej. W czasie powstania warszawskiego te trzy ugrupowania stworzyły Połączone Siły Zbrojne PAL-AL-KB i podporządkowały się Polskiemu Komitetowi Wyzwolenia Narodowego. Punktem odniesienia dla KB i RPPS zawsze był najsilniejszy podmiot podziemia – początkowo delegatura i AK, później Sowiet.

Dowódcy AK nigdy nie zakładali forsowania akcji scaleniowej mimo wszystko. Szans na scalenie nie miały formacje zinfiltrowane przez gestapo, na przykład „Miecz i Pług” Anatola Słowikowskiego i Zbigniewa Grada. Organizacja ta, pomimo oczyszczenia kadry dowódczej z agentów, została całkowicie odizolowana od struktur Państwa Podziemnego²⁸. Władze nie ufały jej, gdyż nie wiadomo było, jak daleko zdrada zesłała w dół. Izolacja zawsze oznaczała pozbawienie szans rozwoju.

Uważnie przypatrywano się konspiracji wywodzącej się z sanacji. Nurt ten, podobnie jak inne, próbował „legalizować” się w strukturach Polski Walczącej. Konwent Organizacji Niepodległościowych zgłosił akces do ZWZ, nie został jednak do niego przyjęty, wobec czego przeszedł do opozycji, uznając jedynie rząd w Londynie. Ostatecznie w 1943 r. oddziały zbrojne KON weszły w skład AK,

²⁷ O UBK zob. K. Krajewski, *Uderzeniowe Bataliony Kadrowe 1942–1944*, Warszawa 1993.

²⁸ W tym wypadku doszło do przejścia organizacji przez wywiad sowiecki, który dzięki temu uzyskał dostęp do jej materiałów wywiadowczych dotyczących polskich organizacji podziemnych. Zob. P. Kolakowski, *NKWD i GRU na ziemiach polskich 1939–1945*, Warszawa 2002, s. 203.

podobnie jak organizacja wojskowa innego sanacyjnego ugrupowania – Obozu Polski Walczącej. Były one jednak zbyt mało liczne, aby odcisnąć swe piętno na życiu politycznym Polski Podziemnej i Armii Krajowej.

Jaki był ostateczny wynik akcji scaleniowej? W gruncie rzeczy, mimo jej niedokończenia, udało się stworzyć prawdziwą armię liczącą 250–350 tys. żołnierzy (niektórzy twierdzą, że nawet 450 tys.). Potwierdziła ona swoją wartość w pracy konspiracyjnej, w czasie „Burzy” i antykomunistycznego powstania po 1944 r. Paradoksalnie separatystyczne decyzje polityków z czasów okupacji niemieckiej, które utrzymały rozbitcie struktur podziemia, utrudniły rozpracowanie środowisk polskich przez NKWD. Nie można jednak zapomnieć, że jak zauważa Krzysztof Komorowski, włączenie do AK formacji zbrojnej obozu narodowego ożywiło nastroje patriotyczno-bojowe armii podziemnej, ale jednocześnie zaogniło stosunki wewnętrzne, oparte do tej pory na regulaminowej apolityczności²⁹.

Obywatelstwo Państwa Podziemnego

Co decydowało o przynależności do Państwa Podziemnego? Za Janem Szczepańskim należy powtórzyć, że nie tyle formalny akt, zaopatrzony w podpisy i pieczęcie, co wewnętrzne głębokie przekonanie o konieczności lojalnego wypełniania obowiązków państwowych. Państwo Podziemne było więc „państwem ze współczynnikami humanistycznym”, państwem „tych, którzy chcieli być jego obywatelami”. Interesujące jest to, że Szczepański akt ten widzi jako decyzję umotywowaną w dużej mierze przynależnością narodową. Pisał on nawet o silnym w czasie wojny „poczuciu identyfikacji narodu i państwa”³⁰. Z takim rozumowaniem nie zgadza się Tomasz Strzembosz, który podkreśla, że obywatelami Państwa Podziemnego byli jedynie ci, którzy je uznawali, poddawali się jego decyzjom, współdziałali z nim, uważali jego instytucje za legalne, choć niejawnie, instytucje państwowe. Jednym słowem, nie wszyscy „obywatele państwa polskiego” byli „obywatelami Państwa Podziemnego”. Byli wszak tacy, którzy – z różnych przyczyn – państwa tego nie uznawali lub uznawali tylko niektóre jego instytucje³¹.

W tym kontekście Tomasz Strzembosz do obywateli Państwa Podziemnego zalicza również Żydów, organizacje podziemia żydowskiego, dużą część Białorusinów i niektórych Ukraińców. Warunki bycia obywatelem spełniają: społeczność żydowska w dużej masie, stronnictwa polityczne i podziemie zbrojne na czele z Żydowską Organizacją Bojową (mimo jej żywych kontaktów z PPR) i Żydowskim Związkiem Wojskowym. Współpracowały one z AK, a nawet w ograniczonym stopniu dostawały od niej broń. Od 1942 r. był stały kontakt z delegaturą, a za jej pośrednictwem z zagranicą. W ten nurt Polskiego Państwa Podziemnego wpisuje się również, jak chce Strzembosz, żydowska aktywność kulturalna, dokumentowanie losów getta przez ludzi z kręgu Emanuela Ringelbluma, samopomoc domowa czy nawet życie gospodarcze – szmugiel i nielegalna wytwórczość.

²⁹ K. Komorowski, *Polityka i walka...*, s. 252.

³⁰ J. Szczepański, *op. cit.*, 132.

³¹ T. Strzembosz, *Polskie Państwo Podziemne na Wileńszczyźnie*. Referat przygotowany na sesję naukową w Warszawie we wrześniu 2002 r., mps w posiadaniu IPN Oddział Gdańsk.

Materialnym dowodem więzi między państwem polskim a jego obywatelami żydowskiej narodowości jest działalność Rady Pomocy Żydom („Żegoty”) przy Delegaturze Rządu oraz Kierownictwa Walki Cywilnej/Podziemnej. Większość likwidacji przeprowadzonych przez KWC/KWP dotyczyła właśnie szantażystów, terroryzujących Żydów ukrywających się poza gettem.

Ten sam problem dotyczy Białorusinów czy Ukraińców, których zwyczajowo przyjęło się zaliczać do wrogów polskości i państwa. Tymczasem Białorusini walczyli w oddziałach AK na Nowogródczyźnie i Wileńszczyźnie (według Janusza Szlaskiego „Prawdzica”, dowódcy Okręgu Nowogródzkiego, w oddziałach partyzanckich było do 40 proc. Białorusinów)³². Ponadto ich opcja propaństwowa wyraźnie zaznaczyła się już w czasie pierwszej okupacji sowieckiej, kiedy to, jak pokazują liczne przykłady, wielu „przypomniało” sobie język polski i czynnie pomagało Polakom. Nie oznacza to bynajmniej generalnej oceny tej nacji *in plus*, gdyż postawy antypolskie i antypaństwowe po 17 września 1939 r. (zwłaszcza w okresie okupacji sowieckiej) były bardzo wyraźne³³. Do analiz postaw musimy jednak dołączyć również – wcale nierzadkie – postawy pozytywne.

Jeśli chodzi o Ukraińców, sprawa jest pozornie bardziej wyrazista. Fakt, że w latach 1943–1944 na Wołyniu UPA zamordowała 80–100 tys. Polaków, stawia społeczność ukraińską wśród wrogów polskiej państwowości. Ta, jak to przyjęło się dzisiaj mówić w niektórych środowiskach historycznych, „antypolska akcja UPA”, jest tylko jedną stroną medalu. Na odwrocie widzimy, co prawda w znacznie mniejszej skali, postawy propaństwowe, a wręcz propolskie – na przykład w Beskidzie Niskim w AK służyło wielu Łemków. Jest też kwestia Ukraińców – biernych uczestników konfliktu, zwłaszcza tych spoza Wołynia. Liczba tych, którzy nie wystąpili czynnie przeciwko państwu polskiemu, zachowując lojalność w najczarniejszych chwilach wojny, musiała być znaczna, z pewnością większa niż uczestników rzezi urządzanych przez UPA.

Obywatelstwo polskie pod okupacją nie było wyłącznie kwestią samoświadomości. Znalazło ono realny wymiar w procedurach podziemnego sądownictwa. O ile Niemcy – zbrodniarze wojenni – byli likwidowani bez wyroku sądowego, o tyle pozbycie się konfidenta – obywatela polskiego wymagało wyroku wojskowego lub cywilnego sądu specjalnego. Poprzedzało go szczegółowe śledztwo z zachowaniem skomplikowanych procedur, nieco tylko uproszczonych na potrzeby wojny. Podziemne sądy wymierzające sprawiedliwość były jednym z najważniejszych dowodów na istnienie, skuteczność i legalny charakter podziemnego państwa.

Wrogowie

Ekstremum polskiego teatru wojny byli komuniści, którym umownie tylko dodałbym przymiotnik „polscy”. Wszyscy właściwie przywódcy PPR to obywatele Związku Sowieckiego, niektórzy dodatkowo wyszkoleni w szkole wywiadu

³² *Idem, Refleksje...*, s. 62.

³³ Zob. M. Wierzbicki, *Polacy i Białorusini w zaborze sowieckim. Stosunki polsko-białoruskie na ziemiach północno-wschodnich II Rzeczypospolitej pod okupacją sowiecką 1939–1941*, Warszawa 2000.

w Kuszarnenkowie czy Puszkino. Ani Marceli Nowotko, ani bracia Bolesław i Edward Mołojcowie nigdy nie zrezygnowali z sowieckiego obywatelstwa. Nie uznawali oni ciągłości konstytucyjnej państwa polskiego, tak jak nie uznawali Rzeczypospolitej przed 1939 r. Specyfika wojny, a przede wszystkim niechęć Polaków do skompromitowanego ostatecznie w 1939 r. systemu sowieckiego, wymagały zmiany taktyki i wzbogacenia programu PPR patriotycznymi akcentami. Probierzem wiarygodności były żądania postawione przywódcom PPR w czasie rozmów scaleniowych: 1) PPR złoży deklarację, że ich partia nie jest ekspozyturą Kominternu, 2) że stoi na gruncie nienaruszalności granicy wschodniej RP, 3) że podporządkuje się władzom RP, reprezentowanym przez delegata rządu na kraj i komendanta sił zbrojnych w kraju. Żaden z tych warunków nie został zaakceptowany przez komunistów. O agenturalnym charakterze działań przywódców PPR-AL świadczy też ich polityka zwalczania AK i Delegatury Rządu na Kraj, połączona z intensywną akcją rozpracowania środowisk niepodległościowych. Mowa tu chociażby o głośnej sprawie napadu na lokal delegatury przy ul. Poznańskiej w Warszawie, kiedy przechwycono archiwum Wydziału Bezpieczeństwa Departamentu Spraw Wewnętrznych. Dodajmy, że w tej akcji obok komunistów brali udział również agenci gestapo. Zdobytym materiałem strony lojalnie się podzieliły³⁴. Groźna w skutkach była też brutalna propaganda, opluwająca „reakcję” londyńską i prowokująca społeczeństwo do natychmiastowego wystąpienia zbrojnego bez oglądania się na ewentualne konsekwencje. Te działania kwalifikują PPR jako wrogów Polskiego Państwa Podziemnego.

Do tej samej kategorii należy zaliczyć sowieckie grupy partyzanckie, mające swe bazy na Kresach Rzeczypospolitej, ale wchodzące również do Polski centralnej. Bezwzględnie zwalczały one polską partyzantkę, a wobec polskiej ludności stosowały metody terroryzmu rewolucyjnego. Ich ofiarami częściej niż Niemcy padali polscy chłopcy i polskie dwory. Tak samo brutalne metody działań partyzanckich stosowali komuniści spod szyldu AL. Dodajmy, że za ciosy chaotycznie rozdawane Niemcom słone rachunki płacili Polacy. Wystarczy przypomnieć tu akcje warszawskiej Gwardii Ludowej na Café Club przy skrzyżowaniu Alej Jerozolimskich i Nowego Świata w październiku 1942 i styczniu 1943 r. Za bezużyteczną z wojskowego punktu widzenia masakrę żołnierzy Wehrmachtu śmierć poniosło w egzekucjach wielu Polaków.

Według Grzegorza Górskiego działalność podziemnych struktur komunistycznych, czy to „krajowych”, czy sowieckich z Wielkiej Ziemi, w formach stosowanych w latach 1942–1945 wyczerpywała znamiona ponad dwudziestu artykułów przepisów kodeksu karnego z 1932 r. (DzURP, nr 60, poz. 571), Rozporządzenia Prezydenta RP z 24 października 1934 r. o niektórych przestępstwach przeciwko bezpieczeństwu Państwa (DzURP, nr 94, poz. 851) i Rozporządzenia Prezydenta RP z 21 listopada 1938 r. o ochronie niektórych interesów Państwa (DzURP, nr 91, poz. 623)³⁵. Nie jest więc możliwe zaliczenie formacji komunistycznej do pojemnej kategorii Polski Walczącej. W rozważaniach tych

³⁴ P. Kołakowski, *op. cit.*, s. 197–209.

³⁵ G. Górski, *Wokół genezy PRL. Rozważania historyczno-prawne*, Toruń 2001, s. 37, 40.

nie sposób pominąć kwestii indywidualnych postaw członków GL-AL, którzy sądzili, że walczyli z bronią ręką o wolność Polski. Takich ofiarnych, oszukanych ludzi musiało być niemało.

Funkcjonująca poza strukturami Państwa Podziemnego PPR-AL również nie mogła poszczycić się masowym poparciem społecznym, miała za to mandat Moskwy. Czyniło ją to najgroźniejszym przeciwnikiem polskiej władzy konstytucyjnej. Jak się wydaje, niewielu dowódców AK i polityków „grubej czwórki” zdawało sobie sprawę z prawdziwego zagrożenia dla suwerenności Polski ze strony małej i radykalnej partii obozu moskiewskiego. Nie chodzi tu o rozszyfrowanie jej prawdziwego agenturalnego oblicza, gdyż to nastąpiło szybko. Błędem stronnictw Państwa Podziemnego było to, że wierzyły, iż o losie Polski przesądzi wola mocarstw zachodnich. Alternatywą było podjęcie walki z agenturą komunistyczną. Doprowadziłoby to, jak można się spodziewać, do jeszcze silniejszej reakcji Sowieców i skompromitowałoby legalistyczne formy działania Państwa Podziemnego na arenie międzynarodowej.

Dlatego też przywódcy Polski podziemnej nie zdecydowali się na żadne działania restrykcyjne, czy to wobec mało dyscyplinowanych i bardzo ambitnych ugrupowań z obrzeży Państwa Podziemnego, czy to dobrze zorganizowanego antagonisty w postaci struktur Cywilnej Służby Narodu, czy wreszcie zdeklarowanych wrogów w postaci PPR i partyzantki sowieckiej. Metodą na ograniczenie szkodliwych ambicji politycznych mniejszych i większych ugrupowań miała być akcja scalenkowa i autonomia w ramach akowskiej struktury. Nie oznacza to, że zaniechano rozpracowania przeciwników politycznych. Polegało ono na gromadzeniu informacji na temat niepodporządkowanych stronnictw i grup konspiracyjnych. Napływały one z całego kraju w sprawozdaniach komendantów okręgów AK i okręgowych delegatów rządu. Materiały były zdobywane drogą jawną (o ile można mówić o jawności w konspiracji) od informatorów o szerokich znajomościach w środowiskach, a także od agentów. Życie polityczne obserwowały wyspecjalizowane struktury AK i Delegatury Rządu: BiP, Departament Informacji i Prasy Delegatury Rządu na Kraj, kontrwywiad AK (referaty polityczne) i wywiad delegatury (Referat III Informacyjny – kryptonimy „Stożek”, „Wir” Wydziału Bezpieczeństwa). Stronnictwa i formacje zbrojne sprawdzano pod kątem lojalności wobec władz polskich, interesowano się też, czy organizacja nie jest spenetrowana przez gestapo. Były to podstawowe warunki, które musiała spełnić organizacja scalająca się czy tylko współpracująca z Armią Krajową.

AK i delegatura rozpracowywały również środowiska komunistyczne w Polsce. Gromadzono wszystkie komunistyczne druki, sprawdzano zasięg oddziaływania ideologii na społeczeństwo, sporządzano spisy komunistów, odtwarzano struktury partyjne. Szybko zidentyfikowano powiązania „polskich” komunistów z wywiadem sowieckim, a także ze światem przestępczym. Metody stosowane przez partyzantkę komunistyczno-sowiecką określono wprost jako bandytyzm rewolucyjny. Należy wyraźnie podkreślić, że zainteresowanie komuną nigdy nie wyszło poza ramy gromadzenia informacji. Wbrew temu, co przez lata pisali niektórzy historycy PRL, władze Państwa Podziemnego nie stosowały metod prowokacji, nie likwidowały też ludzi za przekonania polityczne i przynależność do PPR-AL. Ofiarami rzekomego terroru ze strony Delegatury Rządu na Kraj byli

zwykli bandyci, często jednak powiązani ze środowiskami komunistycznymi³⁶. Dochodziło też do starć między AK a partyzantką komunistyczną – „krajową” i przede wszystkim sowiecką. Zdarzały się akcje odwetowe na komunistycznych oddziałach partyzanckich. Jest to element szerszego problemu – wojny partyzanckiej między AK a Sowietami (tymi z Wielkiej Ziemi i krajowymi komunistami narodowości polskiej, żydowskiej, białoruskiej), prowadzonej na Kresach Północno-Wschodnich II Rzeczypospolitej. Do starć, najczęściej sprowokowanych przez komunistów, dochodziło też na Lubelszczyźnie i w innych rejonach Generalnego Gubernatorstwa.

Do bajek należy zaliczyć też rzekomą współpracę z Niemcami w zwalczaniu komunistów. Czym innym były bowiem doraźne porozumienia zawarte z Niemcami przez kilku dowódców partyzanckich na Nowogródzczyźnie i Wileńszczyźnie. Lokalne układy o wstrzymaniu walk zaowocowały pozyskaniem od Niemców broni, a przede wszystkim uchroniły siły partyzanckie przed walką na dwa fronty. Były to działania mające na celu przetrwanie polskich oddziałów w realiach brutalnej wojny między partyzantką sowiecką a polską. Powtórzmy jeszcze raz, że wojna ta została narzucona AK³⁷.

Obrzeża legendy

Państwo Podziemne oparte było na solidnych podstawach prawnych i moralnych. Metody prowokacji i agenturalnej manipulacji, tak chętnie wykorzystywane przez totalitarne reżimy, w Polsce nie były stosowane nawet wobec agentury obcego państwa. Szantaż, morderstwa i walki bratobójcze zdarzały się poza obszarem Państwa Podziemnego (między innymi zabójstwo Nowotki i Mołojców) oraz na jego obrzeżach. Inspiracją do zbrodni wychodziła ze środowisk skrajnych, umiejscowionych poza strukturami AK i Delegatury Rządu, na lewej i prawej stronie sceny politycznej. Drastycznym rozwiązaniem sprzyjały z pewnością „duszne” warunki konspiracji, kiedy działało się właściwie bez kontroli z zewnątrz, często w atmosferze podejrzeń o agenturalne związki z wrogiem. Wszystkie te czynniki, nałożone na uprzedzenia polityczne czy etniczne, doprowadzały do groźnej walki wewnętrznej.

Najgłośniejszym mordem politycznym w Polsce było zabójstwo dwóch ekspozycyjnych oficerów BiP KG AK, a jednocześnie osób związanych z podziemnym Stronnictwem Demokratycznym, o wyraźnym lewicowym obliczu. 13 czerwca 1944 r. z rąk grupy Andrzeja Popławskiego „Sudeczki”³⁸ zginęli Jerzy Makowiecki

³⁶ Zob. J. Marszalec, *Ochrona...*, s. 68 oraz *idem*, *Na obrzeżach legendy. Kontrowersje wokół podziemia 1939–1944* [w:] *Podziemie zbrojne na Lubelszczyźnie wobec dwóch totalitaryzmów 1939–1956*, red. S. Poleszak, A. Puławski, Warszawa 2002, s. 88–99. O problemie metod partyzanckich GL-AL na Podlasiu zob. M. Bechta, *Rewolucja-mit-bandytyzm. Komuniści na Podlasiu w latach 1939–1944*, Warszawa 2000.

³⁷ Zob. Z. Boradyn, *Niemen – rzeka niezgody*, Warszawa 1999 oraz T. Karwat, *Zgrupowanie Stołpeckie AK w okresie czerwiec 1943–lipiec 1944*, Lublin 1994, mps, praca magisterska na KUL.

³⁸ Andrzej Popławski „Sudeczko” był żołnierzem kontrwywiadu Okręgu Warszawa, który zerwał w pewnym okresie z AK, stworzył własny oddział i zaczął napadać z bronią w ręku. Przez cały czas utrzymywał kontakty z osobami związanymi z różnymi organizacjami konspiracyjnymi, wykonując dla nich „czarną robotę” (likwidacje i akcje ekspripracyjne).

z żoną oraz Ludwik Widerszal. Zbrodnię popełniono z inspiracji do dziś niezidentyfikowanej skrajnie prawicowej grupy, dla której demokratyczny radykalizm Makowieckiego i Widerszala zdawał się iść za daleko, zwłaszcza w momencie zbliżania się Armii Czerwonej do granic kraju³⁹. Przez lata odpowiedzialnością za zbrodnię obarczano NSZ, co w świetle zachowanych źródeł i relacji nie jest takie pewne⁴⁰. Można się jedynie domyślać, że bojowcy „Sudeczki” byli raczej nieświadomym narzędziem w ręku ukrytych mocodawców. Ci skryli się za dwoma, działającymi również w dobrej wierze pracownikami kontrwywiadu i Delegatury Rządu, którzy sądzili, że zlecają likwidację konfidentów gestapo⁴¹. Szokować mogą jednak okoliczności decyzji o likwidacji, a zwłaszcza zlecenie jej grupie „Sudeczki”, który już wtedy nie cieszył się najlepszą opinią, co kontrwywiadowi powinno być wiadome.

Z morderstwem tym wiąże się sprawa wydania w ręce Niemców innych pracowników BiP: Marceliego Handelsmana oraz Haliny (Heleny) Krahelskiej⁴². Oboje należeli do Stronnictwa Demokratycznego, grupy silnie infiltrowanej przez komunistów z racji obecności w niej Włodzimierza Lechowicza, agenta sowieckiego wywiadu⁴³.

Do zbrodni doszło również na Pomorzu, gdzie w czasie okupacji prężnie rozwinięła się niezależna od AK Tajna Organizacja Wojskowa Gryf Pomorski. W 1943 r. miał w niej miejsce poważny kryzys, związany z zabójstwem jej komendanta, Józefa Gierszewskiego⁴⁴. Mord ten, podobnie jak zabójstwo Widerszala i innych, został ubrany w pozory egzekucji konfidenta. Inspiracją wyszła od Józefa Dambka, ambitnego rywala Gierszewskiego o przywództwo Gryfa i przeciwnika – w odróżnieniu od Gierszewskiego – podporządkowania tej pomorskiej organizacji AK. Zbrodnia popełniona przez dzielnego kaszubskiego konspiratora stanowi przykład niezrozumiałej ambicji, która wyrosła na obrzeżach podziemia niepodległościowego. Warto dodać, że konflikt w łonie przywódców Gryfa bardzo zaszkodził ruchowi niepodległościowemu na Pomorzu, a także stał się powodem wycofania się z działalności organizacyjnej ks. płk. Józefa Wryczy, do tej pory wielkiego, niekwestionowanego autorytetu Gryfa. Konkluzją tego etapu rozważań będzie więc stwierdzenie, że tylko szybkie kanalizowanie ambicji w ramach AK i Państwa Podziemnego dawało gwarancję przetrwania bez walk wewnętrznych i wyniszczających sporów.

³⁹ T. Strzembosz, *Rzeczpospolita...*, s. 317.

⁴⁰ R. Nazarewicz, *Z ponurych kart okupacyjnych historii. Morderstwa polityczne na działaczach demokratycznych*, „Zeszyty Historyczno-Polityczne Stronnictwa Demokratycznego” 1986, nr 2, s. 74–89. Innego zdania jest Leszek Gondek – zob. *idem*, *Polska karząca 1939–1945*, Warszawa 1988, s. 75–76. Morderstwo, według niego, było zemstą na BiP za ingerencję w wewnętrzne sprawy NSZ, związane z rozłamek po odejściu płk. Albina Raka „Lesińskiego” do AK.

⁴¹ K. Moczarski, *Zapiski*, wstęp, wybór tekstów i oprac. A.K. Kunert, Warszawa 1990, s. 176.

⁴² A.K. Kunert, *Słownik biograficzny konspiracji warszawskiej 1939–1944*, t. 1, Warszawa 1987, s. 103–104.

⁴³ Lechowicz był szefem Urzędu Śledczego Państwowego Korpusu Bezpieczeństwa m.st. Warszawy (tzn. warszawskiej podziemnej policji kryminalnej podległej Delegaturze Rządu na Kraj), zastępcą szefa Okręgowego Kierownictwa Walki Podziemnej m.st. Warszawy, a jednocześnie eksponowanym oficerem wywiadu Sztabu Głównego GL-AL, pracującym dla wywiadu sowieckiego. Życiorys Lechowicza zob. J. Marszałec, *Ochrona...*, s. 349.

⁴⁴ K. Komorowski, *Konspiracja pomorska 1939–1947. Leksykon*, Gdańsk 1993, s. 57–59.

Potwierdzeniem tezy o popełnianiu zbrodni przez ludzi z obrzeży podziemia niepodległościowego, w tym przez związanych ze skrajnymi, narodowymi grupami, może być sprawa likwidacji działacza ukraińskiego, prof. Andrija Łastowieckiego ze Lwowa. I tym razem zakonspirowani, niezidentyfikowani zleceniodawcy posłużyli się ekipą z warszawskiego Kedywu, która wykonywała wyrok w przeświadczeniu, że likwiduje groźnego wroga Polaków. Badając problematykę stosunków polsko-ukraińskich, natknęliśmy się na inne zabójstwa (Iwana Pasternaka, Mykoły Strutynskiego, Jakowa Wojnarowskiego i M. Pohotówki). Są one trudne do wytłumaczenia z racji braku podstawowej wiedzy. Mogły to być zabójstwa na tle rabunkowym, ewentualnie, w przypadku Strutynskiego i Wojnarowskiego, doraźne likwidacje osób oskarżonych o kolaborację z wrogiem. Równie dobrze mogły to być morderstwa polityczne, gdyż wszyscy byli ukraińskimi działaczami narodowymi. Do tego motywu przekonuje Ryszard Torzecki, uzasadniając to tym, że w 1942 r., przed śmiercią, Ukraińcy ci zaczęli organizować samobronę ukraińską⁴⁵.

Ile więc było zbrodni na tle politycznym? Tomasz Strzembosz twierdzi, że około kilkunastu⁴⁶. Liczbę tę trudno jednak zweryfikować, zwłaszcza że z braku źródeł nie jest możliwe rozróżnienie dziś zabójstw na tle politycznym od porachunków osobistych, bandyckich napadów, ofiar omyłkowych likwidacji czy niemieckich egzekucji.

Druuga konspiracja – ideowa i organizacyjna ciągłość

W historiografii polskiego podziemia upowszechnia się ostatnio pojęcie „pierwszej” i „drugiej” konspiracji. Ta pierwsza to konspiracja drugiej wojny światowej, a więc podziemie antyniemieckie i antysowieckie (niestety, do tej pory nie ma powszechnej świadomości ich równoprawności, a nawet istnienia oporu przeciw Sowietaom!). „Druuga” konspiracja to konspiracja antykomunistyczna po 1944 r. Zaczynała się ona w momencie, gdy na olbrzymiej części Polski trwał jeszcze opór przeciw Niemcom, a struktury Armii Krajowej i delegatury cały czas funkcjonowały. Mimo to ciągle jest to dla wielu ta „gorsza” konspiracja. Gorsza nawet dla niektórych środowisk akowskich „pierwszej” konspiracji. Przyczyny niechęci do „Łupaszki”, „Zapory” i innych żołnierzy podziemia antykomunistycznego należy upatrywać w długoletnim oczernianiu ich przez propagandę PRL. Dochodzą także inne czynniki, jak choćby konformizm wielu byłych akowców, który wyrażał się nie tylko w akceptacji komunizmu, ale wręcz w czynnym zaangażowaniu się w budowę systemu. W takiej sytuacji łatwo przychodziło krytykowanie metod walki stosowanych przez niezłomnych kolegów z „drugiej” konspiracji. Krytycy najczęściej podnoszą brak prawnej podstawy kontynuowania walki po rozwiązaniu AK, a przede wszystkim wytykają drastyczne metody „bratobójczej”⁴⁷ rzekomo walki. Zapomina się jednak, że padali w niej nowi

⁴⁵ R. Torzecki, *Polacy i Ukraińcy*, Warszawa 1993, s. 269, 270, 290.

⁴⁶ T. Strzembosz, *Rzeczpospolita...*, s. 316.

⁴⁷ Szeroko niegdyś wykorzystywana teza o wojnie domowej została zakwestionowana przez środowiska naukowe – zob. *Wojna domowa czy nowa okupacja? Polska po roku 1944*, red. A. Ajnenkiel, Wrocław-Warszawa-Kraków 1998. Nie oznacza to końca życia tej propagandowej tezy służącej

okupanci: czerwoonoarmiści, a wśród nich przede wszystkim żołnierze NKWD i ich krajowi pomocnicy z UB.

Ten krytyczny sposób myślenia o „drugiej” konspiracji znajduje uzasadnienie w formalno-prawnym widzeniu historii Polskiego Państwa Podziemnego. Wizja dziejów w tym ujęciu jest klarowna: początki Polskiego Państwa Podziemnego sięgają września 1939 r., a jego koniec wyznacza jednoznacznie data rozwiązania Armii Krajowej, wydanie *Odezwy Rady Jedności Narodowej do Polaków* i *Testamentu Polski Walczącej* oraz rozwiązanie Tymczasowej Rady Jedności Narodowej w lipcu 1945 r. Jak wiadomo, nie był to jednak koniec epopei Polski Walczącej w sensie ideowym ani nawet prosty strukturalny koniec tego, co zaczęło się w 1939 r. General Leopold Okulicki „Niedźwiadek” rozwiązując 19 stycznia 1945 r. Armię Krajową, polecał: „Daję Wam ostatni rozkaz. Dalszą swą pracę prowadźcie w duchu odzyskania pełnej niepodległości Państwa i ochrony ludności polskiej przed zagładą. Starajcie się być przewodnikami Narodu i realizatorami niepodległego Państwa Polskiego. W tym działaniu każdy z Was musi być dla siebie dowódcą”⁴⁸. Rozkaz ten dotarł w teren z wielkim opóźnieniem, czasem wielomiesięcznym. Wilnianie odebrali go dopiero w kwietniu! Dowódca Okręgu AK Białystok ppłk Władysław Liniarski, wprost stosując się do rozkazu, 15 lutego powołał Armię Krajową Obywateli (AKO), która przejęła prawie całe aktywa AK, uszczuplone jedynie w kilku powiatach przez odejście dawnych żołnierzy NOW i NSZ do nowej narodowej formacji zbrojnej – Narodowego Zjednoczenia Wojskowego.

Cóż więc zmieniło się w pierwszych tygodniach po ogłoszeniu rozkazu „Niedźwiadka”? Niewiele. Ludzie podziemia trwali, bo w ciągu krótkiego czasu nie można było zlikwidować czegoś, co budowało się latami. Nadal też oczekiwano dyrektyw z „góry”, organizowano „Niepodległość” – nową formację wojsko-polityczną, dawno przewidzianą na okoliczność sowieckiej okupacji. Ludzie, struktury, zasoby finansowe, broń zostały przejęte przez „likwidatorów” Armii Krajowej – Delegaturę Sił Zbrojnych na Kraj, a następnie przez jej spadkobierców – Zrzeszenie „Wolność i Niezawisłość” oraz inne mniej lub bardziej samodzielne organizacje (na przykład wymienioną wyżej AKO). Chaos organizacyjny i błędy w konspirowaniu pod nową okupacją doprowadzały do licznych wysp.

Poszukiwanie nowych form dalszych działań niepodległościowych, jak uważa Andrzej Chmielarz, rozpoczęto zbyt późno, by można w pełni wykorzystać potencjał Polskiego Państwa Podziemnego. Wskutek braku wyraźnych dyrektyw, w połączeniu z niemal całkowitym brakiem łączności z terenem, nikt nie panował nad spontaniczną działalnością konspiracyjną⁴⁹. Lasy wypełniały się tropionymi przez NKWD i UB młodymi ludźmi. Najbardziej zdeterminowani i ci, którzy nie mieli szans na zalegalizowanie się w cywilnym życiu, wybierali

głównie uzasadnieniu terroru stosowanego wówczas przez Armię Czerwoną i polskie organa bezpieczeństwa publicznego. Żyje ona nadal w komunistycznych środowiskach kombatanckich, pojawia się też w czasie sporów politycznych o pseudonaukowym zabarwieniu.

⁴⁸ *Armia Krajowa w dokumentach 1939–1945*, t. 5: *październik 1944–lipiec 1945*, Londyn 1981, s. 240.

⁴⁹ A. Chmielarz, *Epilog Armii Krajowej* [w:] *Armia Krajowa. Szkice z dziejów Sił Zbrojnych Polskiego Państwa Podziemnego*, red. K. Komorowski, Warszawa 1999, s. 327.

czynną walkę z okupantami. Tylko w lesie z bronią w rękę mogli czuć się bezpiecznie. Było to powszechne odczucie członków oddziałów partyzanckich „drugiego” podziemia.

Takiej funkcji nie mogła spełnić Delegatura Sił Zbrojnych na Kraj, która miała przejąć aktywa Armii Krajowej. Powstała ona w kwietniu 1945 r., po aresztowaniu gen. Leopolda Okulickiego „Niedźwiadka”. Jej dowódca – płk Jan Rzepecki „Ożóg”, z przekonania radykalny demokrat, nie zamierzał walczyć z Sowietami. Liczył na pozytywny wynik zabiegów dyplomatycznych i wolnych wyborów. „Likwidator” Armii Krajowej sądził też, że uda się mu ostudzić rozgrzane nastroje oddziałów schodzących do ponownej konspiracji. Dlatego wezwał do wstrzymania walki zbrojnej z wojskami sowieckimi. Mimo tych prób uspokojenia radykalizmu organizacji DSZ nie zrezygnowała z atrybutów określających powszechny, ogólnonarodowy charakter pozostających w konspiracji kadr. Tak jak kiedyś Armia Krajowa, tak i DSZ była częścią Wojska Polskiego. I tu widać tak typowe dla czasów okupacji legalistyczne podkreślanie ciągłości państwa i jego armii.

DSZ była więc rodzajem „kadrówki”. Nie było to podejście oryginalne, gdyż również inne formacje powstałe na bazie Armii Krajowej przybrały formę kadrówek, mających stać się w przyszłości fundamentem Wojska Polskiego. Nawet najmniejsze i najbardziej niezależne, wręcz „dziko” chodzące, w każdej chwili gotowe były podporządkować się jakiejś komendzie, która utrzymywała kontakt z rządem w Londynie czy sojusznikami na Zachodzie. Jeden z najsłynniejszych zagończyków kresowych, mjr Zygmunt Szendzielarz „Łupasza”, podporządkował się komendzie nierozwiązanego Okręgu Wileńskiego AK. Ten z kolei uzyskał łączność ze sztabem Naczelnego Wodza w Londynie i uznał jego bezpośrednie zwierzchnictwo⁵⁰. Ppor. Olgierd Christa „Leszek” – dowódca szwadronu w Zgrupowaniu „Łupasza” – mówił: „Czuliśmy się kadrówką. Wiedzieliśmy, że jeśli coś się zacznie dziać, to ci chłopcy z wojska »ludowego«, a nawet z KBW, pozbędą się swoich dowódców sowieckich i politruków”⁵¹. W swoich wspomnieniach opisywał też, jak to rozkaz mjr. Zygmunta Szendzielarza o wyszukiwaniu w terenie lądowisk dla samolotów alianckich podniósł morale żołnierzy szwadronów. Uwierzyli, że we współpracy z Zachodem przygotowują grunt pod ogólnonarodowe wystąpienie zbrojne⁵². Przypomnijmy, że zgrupowanie „Łupasza” – 5. i 6. Wileńska Brygada AK – liczyło w szczytowym okresie, czyli latem 1946 r., zaledwie około dwustu partyzantów, operujących samodzielnymi szwadronami po 20–30 żołnierzy.

Kolejnym dowodem na ciągłość akowskiej tradycji jest fakt, że nikt z partyzantów „Łupasza” oraz innych poakowskich formacji nie składał nowej przysięgi. Obowiązywała ta złożona pod okupacją niemiecką bądź jeszcze podczas „pierwszych Sowietów”. Oddziały poruszające się w terenie, przeprowadzając akcje ekspropriacyjne, pozostawiały kwity rekwizycyjne podpisane jako „AK”. Nawet jeśli te działania były kamuflażem, to fakt podporządkowania się Okrę-

⁵⁰ Zob. P. Niwiński, *Okręg Wileński AK w latach 1944–1948*, Warszawa 1999.

⁵¹ P. Szubarczyk, *Moje wojny. Rozmowa z por. Olgierdem Christą „Leszkiem”*, „Tygodnik Kociewski”, 1 VIII 2001.

⁵² O. Christa, *U „Szczerbca” i „Łupasza”*, Gdańsk 1999, s. 192.

gowi Wileńskiemu AK jednoznacznie określa ideową i formalno-prawną przynależność partyzantów Zygmunta Szendzielarza „Łupaszki”.

Jeśli przyjąć jako formalną cezurę końca Armii Krajowej i całego Państwa Podziemnego (styczeń/lipiec/sierpień) koniec Polski Walczącej, to działania „Łupaszki” i wielu innych zgrupowań partyzanckich należałoby uznać za inicjatywę niesubordynowanych oficerów. Nawet gdy założymy naiwność dowódców polowych czy sztabowców z Londynu liczących na międzynarodowy konflikt z Sowietami, to nie sposób odmówić tej kilkunastotysięcznej grupie żołnierzy i konspiratorów z różnych formacji poakowskich przywiązania do polskiej racji stanu. W takim układzie ich niezłomność nie może być określana mianem głupoty (tym bardziej że istniały realne szanse na rozpoczęcie konfliktu międzynarodowego), lecz powinna być widziana jako akt odpowiedzialności tych, którzy chcieli kontynuować Polskie Państwo Podziemne. Państwo to, mimo że strukturalnie rozbite, trwało w swoich żołnierzach, którzy bronili go – w miarę swych możliwości – przed wrogiem zewnętrznym oraz wewnętrznym. Takiej konstytucyjnej ciągłości nie można przypisać Polsce Ludowej, nawet jeśli rządził w niej Tymczasowy Rząd Jedności Narodowej z „londyńczykiem” Stanisławem Mikołajczykiem jako wicepremierem. Z punktu widzenia prawa międzynarodowego było to zupełnie nowe państwo, nie mające nic wspólnego z II Rzeczpospolitą. Ów nowy twór, jak zauważa Grzegorz Górski, dopiero w początkach 1947 r. po sfałszowanych wyborach parlamentarnych uzyskał pseudolegalizację wewnętrzną, a w ślad za tym został uznany za element społeczności międzynarodowej. Jednak nie jako podmiot pozostający w ciągłości prawnej i tożsamy z II Rzeczpospolitą, czego dowodzi nawet retoryka ówczesnych władz PRL, brutalnie odcinających się od państwowości polskiej w okresie dwudziestolecia międzywojennego⁵³.

Uważam, że należy mówić o jedności ideowej formacji niepodległościowych po 1944 r., orientujących się na rząd i sztab Naczelnego Wodza w Londynie. Uzasadnione będzie również podkreślenie ciągłości formalno-prawnej organizacji i grup walczących z nową okupacją. W tym kontekście były one spadkobiercami Polskiego Państwa Podziemnego i wykonawcami jego testamentu.

Kiedy więc ostatecznie kończy się epopeja Polskiego Państwa Podziemnego? Moim zdaniem na pewno nie w lipcu 1945 r. ani w momencie rozwiązania w sierpniu DSZ, lecz z chwilą likwidacji ostatnich oddziałów podziemia niepodległościowego i struktur konspiracyjnych związanych z Londynem czy orientujących się na Londyn (czy to proveniencji akowskiej, czy narodowej)⁵⁴. Dla różnych terenów będą to różne daty. IV Zarząd Główny WiN został rozbity w 1947 r. Rok później Urząd Bezpieczeństwa Publicznego aresztował płk. Antoniego Olechnowicza „Pohoreckiego” i innych członów eksterytorialnej Komendy Okręgu Wileńskiego AK. Były to ostatnie politycznie umocowane grupy spadkobierców i kontynuatorów Polskiego Państwa Podziemnego. Jak zauważył

⁵³ G. Górski, *Wokół genezy PRL...*, s. 100.

⁵⁴ Chodzi tu o oddziały Narodowego Zjednoczenia Wojskowego, powstałego formalnie w lutym 1945 r. z żołnierzy, którzy weszli do AK na podstawie umów scaleniowych z 1942/1943 i 1944 r. Przysięgę składali w czasach okupacji niemieckiej, przysięgając posłuszeństwo komendantowi AK. NZW było jedną z najsilniejszych struktur powojennego podziemia. Drugą narodową siłą zbrojną były Narodowe Siły Zbrojne, walczące do 1948 r.

Tomasz Strzembosz, Polska podziemna nie jako struktura państwowa, lecz nadal w formach zorganizowanych, trwała do początku lat pięćdziesiątych⁵⁵. Ostatni partyzanci Konspiracyjnego Wojska Polskiego kpt. Stanisława Sojczyńskiego wytrwali do 1948 r., żołnierze mjr. „Łupaszki” bili się do 1952 r., ostatnią, jak można sądzić, walkę Narodowe Zjednoczenie Wojskowe stoczyło w powiecie Kolno 15 sierpnia 1955 r.

Poza politycznie usadowionymi strukturami znalazły się liczne samodzielne grupki i jednostki, których jedynym celem było przetrwanie w terenie i uniknięcie ubeckich obław. Działały one w próżni politycznej, ale nie społecznej, bo zawsze znajdowali się ludzie, którzy gotowi byli nieść im pomoc (na przykład ukrywający się były inspektor Inspektoratu Łomżyńskiego AK, mjr Jan Tabortowski „Bruzda” – zginął w czasie akcji na posterunek MO w Łomżyńskich Przytułach 23 sierpnia 1954 r., żołnierz AK-WiN Józef Franczak „Lalek” – osaczony przez grupę SB-ZOMO, popełnił samobójstwo 21 października 1963 r. we wsi Majdan na Rzeszowszczyźnie!). Tych zaszczytów, ostatnich żołnierzy Rzeczypospolitej nazwałbym raczej epigonami armii Polskiego Państwa Podziemnego. Ich ofiara przetrwała w legendzie ziemi łomżyńskiej, rzeszowskiej i wielu innych regionów Polski. Miała też na pewno swój udział w podtrzymaniu ducha oporu przeciwko komunizmowi, mimo że nazwiska niezłomnych opinia publiczna poznała dopiero po wielu latach.

Jakie mogą być konsekwencje postulatu rozciągnięcia pojęcia Państwa Podziemnego na ostatnie struktury podziemia antykomunistycznego? Po pierwsze: satysfakcja natury moralnej dla żołnierzy „wyklętych”. Po drugie: zakwalifikowanie wysiłku wielu tysięcy antykomunistycznych konspiratorów i partyzantów nie do kategorii „polskiej głupoty narodowej”, a do twórczego wysiłku społecznego. Nawet jeśli w okresie powojennym Rada Jedności Narodowej rozwiązała się, to nie zanikło wykonywanie jednej z podstawowych funkcji państwowych: obrona przed terrorem. Nadal więc, tak jak w czasie okupacji niemieckiej, wymierzano sprawiedliwość i przygotowywano się do ogólnonarodowego wystąpienia w momencie wojny Zachodu z Sowietami.

Legenda Polski podziemnej

8 lutego 1945 r. w Nowym Jorku Kazimierz Wierzyński w wierszu *Na rozwiązanie Armii Krajowej* pisał:

Zwinąć chorągiew z masztu. Krepą jest zasnutą
Za dywizję Rataja, Okrzei, Traugutta.
Pociąć sztandar w kawałki. Rozdać wśród żołnierzy,
Na drogę niech go wezmą. Na sercu niech leży⁵⁶.

To czytelne przesłanie było realizowane przez żołnierzy i konspiratorów Państwa Podziemnego przez 45 lat Polski Ludowej. Zanim jednak „pocięli sztandar na kawałki”, jakieś 30 tys. wybrało w pierwszych kilku latach po formalnym roz-

⁵⁵ T. Strzembosz, *Rzeczpospolita...*, s. 376.

⁵⁶ Cyt. za: *Armia Krajowa. Szkice z dziejów...*, il. 88.

wiązaniu AK czynną walkę o niepodległość. Inni zamknęli się we własnej skorupie, reszta stała się stronnikiem systemu na pokaz bądź z przekonania. Niewielu jednak zdawało sobie sprawę, że główną rolą, jaką przyjdzie im odegrać, będzie rola strażników pamięci. Dziwne było to zadanie dla młodzieży, która w 1945 r. właściwie dopiero wchodziła w dorosłe życie. Funkcję tę mogli zacząć realizować dopiero po październiku 1956 r. Wtedy to Kazimierz Pluta-Czachowski „Kuczaba” i Ludwik Muzyczka „Benedykt” posunęli refleksję o Polsce Walczącej o krok milowy. Spisywanie dziejów Polskiego Państwa Podziemnego stało się powinnością tych, którzy przeżyli komunistyczny terror lat 1944–1956. Misja realizowana była oczywiście w granicach wyznaczonych przez władzę, która z niepokojem przyjmowała wszystkie niezależne próby rozliczenia się z przeszłością. Raporty Służby Bezpieczeństwa wskazują, jako jedno ze źródeł ideologicznego zagrożenia, środowiska poakowskie, które spisywały „wspomnienia o treści wrogiej ZSRR i Polsce Ludowej”. Zagrożenie to wysuwane jest na pierwszy plan również w opracowaniu MSW z 1959 r. *Aktualna sytuacja w środowiskach poakowskich i powinowskich oraz wpływające z niej zadania*. Wymienia się w nim środowisko wileńskiej AK jako źródło antysocjalistycznej agitacji. Agitatorzy to historycy i pamiętnikarze: Stanisław Kiałka „Bolesław” i Zygmunt Dziarmaga „Działyński”⁵⁷. „Wrogowie” i „niezadowoleni”, jak pokazują materiały archiwalne MSW, tworzyli wcale niemałe grono osób. Na przykład w Gdańsku w 1973 r. SB wytypowała sześciuset byłych akowców i członków innych organizacji podziemnych, wymagających „zabezpieczenia operacyjnego”⁵⁸. Władza obawiała się nie tylko słowa pisanego, ale równie nerwowo reagowała na organizowanie kombatanckich uroczystości rocznicowych.

Z misji strażników pamięci środowiska poakowskie (a w istocie zatimizowana społeczność byłych obywateli Państwa Podziemnego) wywiązały się dobrze, mimo że niektórzy, tak jak zaznaczyłem wcześniej, zaczęli się utożsamiać z komunistycznym państwem⁵⁹. Legenda przetrwała i, co ważne, przez dziesięciolecia inspirowała młode pokolenia, łącznie ze środowiskami harcerskimi – nawet z kręgu „ustawionego” przez władzę ZHP. W latach osiemdziesiątych w PRL działały drużyny, których patronami byli bohaterowie Szarych Szeregów. Dowodów tej inspiracji jest więcej. Nurt fascynacji legendą Armii Krajowej objawiał się nawet w najbardziej szarej rzeczywistości PRL. W sprawozdaniu miesięcznym WUBP w Gdańsku za listopad 1948 r. informowano ministra bezpieczeństwa publicznego o „wrogich” napisach na słupach na przystanku kolejowym Lipce, powiat Tczew: „PPR-owcy złodzieje skradli koronę Polski. AK”⁶⁰. W Pucku z kolei

⁵⁷ Biuro Udostępniania i Archiwizacji Dokumentów (dalej: BUiAD) IPN Oddział Gdańsk, IPN By 030/165, *Aktualna sytuacja w środowiskach poakowskich i powinowskich oraz wpływające z niej zadania* (mps), Warszawa 1959.

⁵⁸ *Ibidem*, IPN Gd 0046/350, t. 16, k. 8, Ocena kontrwywiadowcza powiatu gdańskiego.

⁵⁹ W przyszłości, po dokładnej analizie materiałów operacyjnych MBP i MSW, okaże się, jak duże było grono współpracowników donoszących na towarzyszy broni oraz w jakim stopniu środowiska kombatanckie były infiltrowane przez władzę. Już dzisiaj, mając na uwadze przytoczony wyżej przykład Gdańska, należy sądzić, że grupa tajnych współpracowników w środowisku poakowskim była bardzo duża.

⁶⁰ BUiAD IPN Warszawa, MBP 308, k. 176, Sprawozdanie miesięczne WUBP Gdańsk za okres 1 XI–1 XII 1948.

w 1969 r. SB wpadła na trop tajnej 7. Kompanii Armii Krajowej. Młodociani konspiratorzy uszyli sztandar, gromadzili broń i szykowali się do zbrojnego wystąpienia przeciwko komunistom⁶¹.

Akowska, bojowa przeszłość rodziców i dziadków zawsze była przedmiotem dumy, choć nierzadko prawdę tę skrzętnie ukrywano. Nie można też zapomnieć o tych, którzy konsekwentnie i świadomie realizowali *Testament Polski Walczącej*. Wymienię tylko najgłośniejsze nazwiska, jednoznacznie kojarzone z Armią Krajową: Władysława Bartoszewskiego, Władysława Siłę-Nowickiego oraz, niestety mniej znanego, Adama Boryczkę. Ten ostatni – zastępca dowódcy 6. Wileńskiej Brygady AK, później żołnierz WiN i długoletni więzień PRL – zintegrował wokół siebie środowisko wileńskiej AK. Człowiekiem-symbolem jest także Antoni Pajdak, od 1943 r. drugi zastępca delegata rządu na kraj, w 1944 r. członek Krajowej Rady Ministrów, w PRL członek KOR i KSS KOR, w 1979 r. sygnatariusz apelu o wolne wybory w Polsce, wystosowanego przez Komitet Porozumienia na rzecz Samostanowienia Narodu (niepodległościowe ugrupowanie założone przez Wojciecha Ziemińskiego).

Do legendy akowskiej wprost nawiązywał tworzony od połowy lat sześćdziesiątych „Ruch”, pierwsza po 1956 r. konspiracyjna organizacja niepodległościowa. Założycielem, obok dwudziestokilkuletnich braci Andrzeja i Benedykta Czumów, Emila Morgiewicza i Stefana Niesiołowskiego, był Marian Gołębiowski, żołnierz AK i WiN, sądzony w procesie Jana Rzepeckiego w 1947 r.

W kręgu podobnych wartości i tradycji powstawał w latach siedemdziesiątych Ruch Obrony Praw Człowieka i Obywatela (ROPCiO), mający jeszcze większe aniżeli poprzednia organizacja kontakty ze środowiskami kombatanckimi dzięki ustosunkowanym: Wojciechowi Ziemińskiemu i Leszkowi Moczulskiemu. Już pod pierwszym dokumentem zdołali oni pozyskać podpisy płk. Kazimierza Pluty-Czachowskiego z KG AK i gen. Mieczysława Boruty-Spiechowicza z Polskich Sił Zbrojnych na Zachodzie. W ślad za nimi przyciągnięto kilku innych weteranów o znaczących nazwiskach. *Testament Polski Walczącej* z lipca 1945 r. został jednym z ich najważniejszych dokumentów programowych. Nawiązywanie do tradycji niepodległościowej lat 1939–1945 było typowe nie tylko dla ROPCiO i jego organu „Opinii”, ale również dla innych ugrupowań antykomunistycznych⁶².

Podobne tradycje kultywowali członkowie Konfederacji Polski Niepodległej Leszka Moczulskiego (godłem ich był orzeł w koronie z kotwicą Polski Walczącej na piersi) oraz Ruchu Młodej Polski. Środowisko KOR, skupione między innymi wokół Jacka Kuronia, czerpało z tego dorobku w najmniejszym stopniu. Miało to niewątpliwie związek z obudowaniem legendy akowskiej otoczką religijną i narodową, co w tym środowisku nie było zbyt atrakcyjne.

Grupy nawiązujące do idei Polski Walczącej zaktywizowały się w okresie „Solidarności”, a zwłaszcza stanu wojennego. Ożywiły się wówczas również środowiska kombatanckie. Udział byłych żołnierzy Armii Krajowej w kierownictwie ruchu „Solidarności” nie był duży, ale ze względu na ich wiek i naturalne prze-

⁶¹ BUiAD IPN Oddział Gdańsk, IPN Gd 0046/350, t. 16, k. 155, Ocena zabezpieczenia kontrwywiadowczego powiatów województwa gdańskiego.

⁶² A. Friszke, *Opozycja polityczna w PRL 1945–1980*, Warszawa 1994, s. 454, 469.

mowanie przywództwa przez młodszych, taki być nie mógł. Siłą rzeczy akowcy skupili się na sprawach *stricto* kombatanckich, organizując różne uroczystości patriotyczne, często wykraczające poza ramy upamiętnienia Armii Krajowej. Czas ten wykorzystali też na spisanie, a czasami publikowanie wspomnień czy prac historycznych o charakterze monografii.

W okresie stanu wojennego tradycje akowskie inspirowały jeszcze silniej. Znak „Solidarności Walczącej” nawiązywał wprost do słynnej kotwicy – symbolu Państwa Podziemnego. Pamiętajmy też o wychodzących wówczas w drugim obiegu książkach o Armii Krajowej i znaczkach filatelistycznych upamiętniających bohaterów podziemnej armii czy półlegalnie wykonywanych w zakładach grawerskich odznakach akowskich. A nosili je wówczas nie tylko kombatancki, lecz również młodzież utożsamiająca się z legendą czynnego oporu.

Udział akowców w oporze przeciwko systemowi i sytuacja środowisk dawnych żołnierzy Polski Walczącej w PRL ciągle czeka na swoich badaczy. Na pewno będzie to pasjonujący temat nie tylko dla historyków, ale i dla socjologów. Warunkiem powodzenia będzie natychmiastowe podjęcie prac, gdyż pokolenie wojenne, które może pomóc w weryfikacji policyjnego materiału, wykrusza się w coraz szybszym tempie.

Jaką przyjąć metodykę działań? Przede wszystkim, moim zdaniem, należy założyć ciągłość ideową Państwa Podziemnego. Nie można więc dzielić pierwszej i drugiej konspiracji niepodległościowej, akowców od winowców, a harcerzy Szarych Szeregów od tajnego harcerstwa przełomu lat czterdziestych i pięćdziesiątych. W takim ujęciu środowiska poakowskie będą swoistym podmiotem badawczym, a nie, jak do tej pory to było ujmowane, częścią większej społeczności, na przykład jakiegoś miasta, fabryki czy zakładu naukowego.

Inne postulaty badawcze

Dzieje Polskiego Państwa Podziemnego wymagają dalszego opracowania. Ciągle mało wiemy o strukturach terenowych Państwa Podziemnego. Żaden z historyków nie zszedł jeszcze do poziomu powiatu czy gminy. Faktyczny jego zasięg i oddziaływanie na różne środowiska zostały poznane w stopniu niedostatecznym. Na opracowanie czekają też zagadnienia fundamentalne z punktu widzenia dorobku Polski Walczącej, mianowicie cała sfera prac koncepcyjnych i przygotowawczych różnych departamentów Delegatury Rządu na Kraj, na przykład przygotowywanie przejęcia Ziem Nowych czy chociażby prace komórki analizującej stan gospodarki pod okupacją.

Osobne zagadnienie wymagające naświetlenia to stosunki różnych agend Polskiego Państwa Podziemnego z ruchem komunistycznym, tak rodzimym, reprezentowanym przez GL-AL-PPR, jak i sowieckim. Panuje mit o mordowaniu komunistów przez AK, a zwłaszcza przez organa bezpieczeństwa Delegatury Rządu na Kraj. Dotykając tego zagadnienia, natychmiast natkniemy się na problematykę bandytyzmu, gdyż rzekome likwidacje partyzantki GL-AL były w rzeczywistości walką z bandami rabunkowymi. Praca o skali pospolitej przestępczości i jej zwalczaniu przez Polskę podziemną będzie z pewnością interesującym opracowaniem z pogranicza socjologii i dziejów politycznych. Powinna ona określić rolę bandytyzmu jako metody w walce politycznej i pokazać tych, którzy ją stosowali.

Do tej pory nikt z historyków nie odważył się poruszyć zagadnień kolaboracji – tej najpowszechniejszej, polegającej na donoszeniu za pieniądze czy dla zemsty, ale również kolaboracji gospodarczej. Zważywszy, że Polska była okupowana przez dwa państwa totalitarne, intensywnie budujące w różnych środowiskach agenturę, tematyka nie zostanie szybko wyczerpana. Tym bardziej że można spodziewać się trudności w przefiltrowaniu materiału archiwalnego. Liczne wypadki współpracy z wrogiem nie zostały po wojnie zweryfikowane. Dzisiaj, po przeszło pięćdziesięciu latach, będzie to bardzo trudne zadanie. Ze sprawą kolaboracji wiążą się dalsze badania nad podziemnym wymiarem sprawiedliwości i jego sferą egzekucyjną. I o tym wiemy ciągle za mało.

Powinno się również prowadzić badania nad formacjami z obrzeży Państwa Podziemnego. Chodzi tu przede wszystkim o NOW-NSZ i Cywilną Służbę Narodu, której bogaty dorobek koncepcyjny ciągle jest słabo upowszechniony. Bez tej wiedzy nigdy nie stworzymy syntetycznego obrazu przeszłości.

Dalszych badań wymaga też kwestia remontowywania Państwa Podziemnego po 1945 r., tak przez jego przywódców, jak i przez organa bezpieczeństwa Związku Sowieckiego i Polski Ludowej. Potrzebna tu jest dokładna analiza strukturalna drugiej konspiracji, metod walki, rzeczywistego społecznego poparcia w terenie, powiązań strukturalnych i ideowych z pierwszą konspiracją. W związku z dużym zainteresowaniem tą tematyką i ujęciem jej w programach badawczych dziesięciu oddziałów Instytutu Pamięci Narodowej, wydaje się, że zostanie ona gruntownie przebadana w całym kraju.

Takiej pewności nie mogę mieć co do ważnego postulatu Stanisława Salmonowicza na potrzeby odchodzenia od historii strukturalnej na rzecz „historii mentalności”⁶³. Na przeszkodzie będą stały przede wszystkim niedoskonałe źródła.

Na zakończenie

Państwo Podziemne to państwo osobistości kryjących się za pseudonimami, zbudowane na autorytecie kontynuacji Rzeczypospolitej. Państwo, powtórzmy to jeszcze raz za Szczepańskim, ze „współczynnikiem humanistycznym”. Wydaje się, że nic by to nie znaczyło, gdyby nie głębokie przekonanie jego obywateli, że budowali lepszą, „swoją” Polskę. Dlatego Państwo Podziemne było doświadczeniem nie tylko kilku setek tysięcy jego żołnierzy czy konspiratorów z administracji cywilnej, ale również dużej części społeczeństwa. Odczuwało ono jego obecność w różny sposób: czy to poprzez prasę, tajne nauczanie, pomoc materialną, ale też przez śmierć najbliższych – partyzantów i powstańców. Tysiące mieszkańców Polski zobaczyło je na własne oczy w czasie powstania warszawskiego i „Burzy”, ale też wcześniej w Turgielach, Dziewieniskach i innych wyzwolonych „republikach partyzanckich”. Wzruszające momenty wejścia żołnierzy Polski już nie podziemnej do wyzwolonej wsi czy miasteczka do dziś są częścią lokalnej legendy.

Świadomość uczestnictwa w wielkiej sprawie towarzyszyła pokoleniu wojennemu długo po wojnie. Dla większości chyba pamięć o walce z bronią w rękę

⁶³ S. Salmonowicz, *Patologie społeczne...*

i konspirowaniu jest najcenniejszym wspomnieniem życia, nie tylko dlatego, że byli silni i młodzi. Przede wszystkim dlatego, że byli razem, służyli słusznej sprawie i coś od nich zależało. Wiemy, że radość ta trwała krótko, dzień, najwyżej dwa. Później rozpoczynał się dramat pozbawiania tysięcy ludzi tego głębokiego przekonania przez NKWD i polskich komunistów. W ostatecznym rozrachunku przemoc okazała się nieskuteczna, gdyż owo przekonanie trwało, szybko przekształcając się w legendę, moim zdaniem, najżywszą i najbardziej znaczącą dla całego dwudziestego stulecia Polski. Dlatego w przypadku Polskiego Państwa Podziemnego, sięgającego korzeniami II Rzeczypospolitej, należy mówić o ciągłości i trwaniu. Dzisiaj, w wolnym kraju, legenda Polski podziemnej nie służy już kamuflowaniu sporów politycznych (poza nielicznymi wyjątkami), nie musi też podtrzymywać ducha oporu, może jednak odegrać ważną rolę edukacyjną. Nauka ta może pójść na marne, jeśli Armia Krajowa i Polska Walcząca będzie dzielona na tę od „Grota” i „Wilka” i tę od „Łupaszki” i „Warszycy”.

JANUSZ MARSZALEC (ur. 1968) – dr nauk humanistycznych, zajmuje się historią Polskiego Państwa Podziemnego. Autor między innymi książki *Ochrona porządku i bezpieczeństwa publicznego w Powstaniu Warszawskim* (Warszawa 1999). Naczelnik Oddziału Biura Edukacji Publicznej Instytutu Pamięci Narodowej w Gdańsku.

